

“Mihovilić je kroz OKUD promovirao harmoniku kao klasičan instrument, a koju su dotad smatrali narodnim instrumentom. Bio je dugogodišnji dirigent harmonikaškog orkestra koji je pored odgojnog, kulturnog i obrazovnog rada i angažmana kao i priređivanja za harmonikaški orkestar najviše zaslužan za afirmaciju harmonike kao ravnopravnog instrumenta sa svim drugim glazbenim instrumentima.”

NAPISAO
IGOR KRIZMAN & ARHIVA OKUDA ISTRE

IN MEMORIAM STANKO MIHOVILIĆ

Mihovilić Stanko (Šanto),
Lovran, 1.05.1920. – Pula,
4.06.1983.

Već od rane mladosti učio je svirati klarinet i harmoniku kod privatnih učitelja u Opatiji i Rijeci. Početkom 1947. članom je Vojnoga orkestra pomorske sjeverne komande Jadrana u Puli, i to najprije kao klarinetist i harmonikaš zatim voditelj manjih ansambala pri tadašnjem Domu JNA u Puli. Djeluje u orkestru Istarskoga narodnoga kazališta u Puli od 1953.–59. godine.

Dolaskom Stanka Mihovilića 1959. godine u OKUD „Istra“ započinje s radom i sekcija harmonikaša. Mihovilić je kroz OKUD promovirao harmoniku kao klasičan instrument, a koju su dotad smatrali narodnim instrumentom. Bio je dugogodišnji dirigent harmonikaškog orkestra koji je pored odgojnog, kulturnog

i obrazovnog rada i angažmana kao i priređivanja za harmonikaški orkestar najviše zaslužan za afirmaciju harmonike kao ravnopravnog instrumenta sa svim drugim glazbenim instrumentima. Svojom upornošću doprinio je da se u Puli osnuje studij harmonike, jedini u Hrvatskoj.

Zahvaljujući stručnom upornošću i radu, zaljubljenika u harmoniku sekcija harmonikaša postaje poznati i priznati brend kulturo - umjetničkog društva „Istra“, koji se nastavlja do dan danas.

Za velike stvaralačke rezultate, uspjehe u muziciranju harmonikom kao i pedagoškim radom s mladim naraštajima Stanku Mihoviliću su u znak zahvalnosti uz domaća i svjetska priznanja (Paolo Soprani, Begnamino Gigli, Farfisi dr.) dodijeljena i Nagrada grada Pule 1969. godine.

Napisao je mnoge priručnike i

aranžmane za harmoniku (J. Gotovac, Simfonijsko kolo; B. Smetana, Vltava; S. Zlatić, Istarski ples i dr.), pridonio harmonikaškoj literaturi i širenju kulture sviranja na tom glazbalu. Bio je dugogodišnji voditelj i dirigent harmonikaškog orkestra OKUD „ISTRA“ do njegove smrti 1983. Nakon njegove smrti harmonikaški orkestar ponosno nosi njegovo ime i tijekom godina njeguje tradiciju kojom se nastavlja visoki doseg orkestralnog harmonikaškog muziciranja.

U omladinskom kulturno-umjetničkom društvu „Istra“ bio je nastavnik i glazbeni voditelj, a od 1971.–77. ravnatelj Osnovne glazbene škole u toj ustanovi. Stanko Mihovilić bio je jedan od pokretača i dugogodišnji aktivista i organizator Međunarodnih susreta harmonikaša za soliste, komorne sastave i orkestre.

O STANKU MIHOVILIĆU POVO- DOM 30-TE OBLJETNICE NJE- GOVE SMRTI

U nastavku se nalaze dva novin-
ska članka koje smo dobili od
njegove obitelji. Jedan je članak
iz 1958., a drugi iz 2010. go-
dine. Nažalost, članak iz 1958.g.
je malo teže čitljiv radi slabije
kvalitete *scana*. Članak iz 2010. je
vrlo pregledan i zapravo najbolji
izvor informacija za ovaj članak, a
potpisuju ga njegove kćeri Kristina
Mihovilić i Ljiljana Šverko.

Naveo bih još nekoliko podataka
koje smatram važnima, a nisu
navedeni u ostalim materijalima.
1964.g. je prva generacija
harmonikaša upisala srednju glaz-
benu školu I. M. Ronjgov u Puli
(Stankovi učenici). Neki od Stan-
kovih učenika i danas rade u glaz-
benoj školi i među najuspješnijim
su harmonikaškim pedagogima u
Hrvatskoj i šire.

1964.g. Stanko Mihovilić pokreće
Susret harmonikaša u Puli,
danas ugledno međunarodno
harmonikaško natjecanje,
koje svake godine dovodi
harmonikašku elitu iz cijeloga
svijeta u Pulu. Ove godine, 2013.,
Susret harmonikaša je imao svoje
38. izdanje. Na početku se Susret
odvijao svake godine, pa onda
u jednom periodu bienalno, a od
2007. godine ponovno se održava
svake godine.

1993.g. je otvoren studij klasične
harmonike u Puli. Jedini u Hrvat-
skoj. Otvaranje studija harmonike
u Puli rezultat je duge i bogate
harmonikaške tradicije koju je
u Puli započeo graditi upravo
Stanko Mihovilić, a vrlo uspješno
nastavili su je razvijati njegovi
učenici koji su naposljetku svojim
dugogodišnjim zalaganjem us-
pjeli realizirati i tu viziju pokojnog
Stanka.

17.05.1975. PIONIRSKA STAFETA

ORKESTAR S. MIHOVILIĆ

Orkestar je 1959. godine osno-
vao Stanko Mihovilić i vodi ga do
1983. godine od kada orkestar
nosi naziv svog dugogodišnjeg
dirigenta i osnivača. Od 1989. do
2009. godine orkestar je vodio
prof. Damir Bužleta. Voditeljstvo i
dirigentsku palicu od 2010. godine
preuzima prof. Tatjana Lajić.

Orkestar je amaterski. Čine ga
glazbenici raznih dobi i obra-
zovanja, od učenika srednje škole,

studenata, do službenika, profe-
sora, ekonomista i mnogih drugih.
Orkestar na brojnim nastupima,
koncertnim turnejama i natje-
canjima osvaja brojne nagrade,
priznanja i nepodijeljene sim-
patije prosudbenih tijela i publike,
promičući grad Pulu, Istru i Hrvat-
sku diljem Europe i Amerike.
Svojim nastupima orkestar pro-
movira djelatnost kojom se bavi,
doprinoseći jačanju kulturnog
identiteta našega grada i Hrvatske
diljem svijeta. Načinom djelovanja
pridonosi kvalitetno drukčijem
shvaćanju harmonike kao glazbe-

nog instrumenta. Trenutačno broji
28 aktivnih članova i preko deset
stalnih suradnika ovisno o pro-
gramu tijekom godine. Orkestar
formiraju glazbenici raznih dobi i
obrazovanja od učenika srednje
glazbene škole, studenata Filo-
zofskog fakulteta u Puli, profesora
glazbene kulture, ekonomista,
inženjera.

Glazbeni repertoar orkestra
obuhvaća razna povijesna raz-
doblja, do glazbe suvremenih
domaćih i stranih skladatelja.
Priznanja, pokali i diplome osvo-

jeni na međunarodnim i svjetskim
natjecanjima potvrđuju glazbenu
kvalitetu. Kao najstariji, a po osvo-
jenim nagradama i priznanjima u
zemlji i inozemstvu najkvalitetniji
je orkestar u Hrvatskoj, bio je i os-
tao rasadnikom kadrova što sada
djeluju diljem Istre, Hrvatske i šire.
Orkestar održava probe dva puta
tjedno, a prije natjecanja ili nastu-
pa i vanredne probe po potrebi.
Najveći uspjeh je svakako us-
postavljeni i održavani ljudski,
umjetnički i poslovni kontakti
koji obvezuju i traže održavanje

dostignute umjetničke razine.

Orkestar je održao koncerte
je diljem Hrvatske, Italije,
Njemačke, Češke te u USA i
Kanadi. U tom su razdoblju
orkestrom dirigirali, koncertirali,
pa čak i pjevali mnogi eminentni
gosti, dirigenti i solisti iz Hrvatske,
Slovenije, Austrije, Italije, USA,
Rusije i Ukrajine.

Orkestar često snima za radio i
televiziju, a izrađena su i dva
CD-a.

LOVRANSKI SPOMENAR

Harmonika Stanka Mihovića u svijetu klasike

Lovranac Stanko Mihović, Puli je nametnuo harmoniku kao klasični instrument, ali i kao instrument dostupan svima. Brojnim Puljanima, ali i u drugim istarskim mjestima stvorio je mogućnost da se okušaju u glazbi kroz sviranje harmonike. Nekima je postala profesija, neki su ostali u glazbi svirajući neki drugi instrument, većina je kroz život krenula nekim drugim putem, ali svi koji su upoznali Stanka, sačuvali su uspomenu na dobrog čovjeka koji je uživao prenositi svoje znanje.

Stanko (Stanislav) Mihović, rođen je u Lovranu, 01.05.1920., od majke Josipe Mišćenić i oca Santa. Godinu dana kasnije stigao je još jedan sin, Vinko. Živjeli su u tipičnoj kućici beloj na Gobršu, s prekrasnim pogledom na Kvarner, ispod ceste za Lovransku Dragu i u blizini stepenica koje vode na Dobrec.

SVIRKA S MALIM SASTAVOM

Kako su mu djed a i otac bili glazbenici, nije čudno da je i Stanko naslijedio nešto od toga. Prvo je počeo svirati klarinet, a s devet godina započeo je s privatnim satovima harmonike kod prof. Emilia Coste u Voloskom, dok je u razdoblju od 1929. do 1938. učio teoriju i klarinet kod profesora Maccagnanija u Rijeci. Već je u to vrijeme često s ocem svi-

rao po zabavama i plesovima, kako bi poboljšali kućni budžet. Santo na klarinetu, a Stanko s harmonikom.

Isticao se i kao dobar učenik, zbog čega mu je bilo omogućeno školovanje u Cividaleu. Ipak, kako se nije mogao snaći u novoj sredini, otac ga je ubrzo doveo nazad u Lovran. Nakon osnovne škole, završio je trgovačku školu, a zanat drogerista izučio je u drogeriji M. Comicija u Lovranu. Tako njegov radni staž započinje već 1934. godine u drogeriji A. Curta u Matuljima, ali uz to je nastavio svirati s malim sastavom u raznim kavanama Opatije i Lovrana.

KLARINET I SAKSOFON

Od 1941., cijelo ratno razdoblje proveo je na Sardiniji. Nakon redovne vojne obuke bio je uključen u orkestar u kojem je svirao klarinet, harmoniku i po potrebi i saksofon. Početkom 1945. godine, njegova je jedinica bila prebačena u Napulj, odakle se vratio u Lovran i od tada započinje njegov aktivan glazbeni i pedagoški rad.

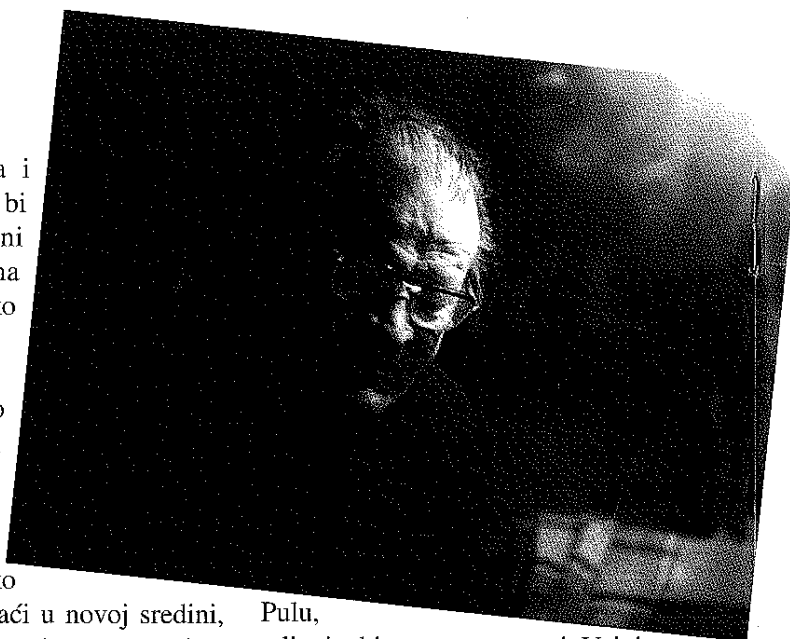
Iz Vojnog orkestra pomorske komande sjevernog Jadrana u Rijeci, u listopadu 1947., nakon odlaska anglo-američke uprave, premješten je u

Pulu, gdje je bio osnovan novi Vojni orkestar.

U Puli je sreo i oženio Mariu Radman, i dobio dvije kćerke, Čiči i Lili, ali je ipak svaki slobodan trenutak koristio za posjete roditeljima i vraćanje u Lovran. Posebno su bila lijepa duga ljetovanja s cijelom familijom. S boka kuće na Gobršu, nono Santo je imao radionicu u kojoj je nekad gradio triještinke, a zatim samo popravljao harmonike, a Stanko bi uskočio kad je bilo potrebno.

KOZA NONE PEPICE

U vojnom orkestru u Puli djelovao je do 1953., kada se demobilizirao, i prešao u orkestar Istarskog narodnog kazališta. Jednom je za potrebe predstave -Esmeralda, pulskog Istarskog narodnog kazališta, otišao u Lovran posuditi kozu od none Pepice. Cijelo se vrijeme privatno bavio poučavanjem svih uzrasta sviranju harmonike, a od 1959., kada je osnovan OKUD - Istra, gdje je zaposlen kao nastavnik i stručni muzički rukovoditelj to postaje njegov glavni poziv.

Pored prenošenja svog znanja na nove generacije, svoj je život posvetio uvrštavanju harmonike među klasična glazbala, gdje pripada.

Njegova vizija: šarmonika kao suvremeni instrument, usavršenih tehničkih mogućnosti, plemenitog zvuka i nadasve harmonika kao ravnopravan instrument s ostalim instrumentima u svijetu klasične glazbeš

šarmonika u osnovnoj, srednjoj i visokoj glazbenoj školiš

SUSRET HARMONIKAŠA U PULI

Generacije i generacije djece prošle su kroz tečajeve i školu pri OKUD-u "Istra". S veseljem su nastupali s raznim manjim i većim orkestrima po cijeloj bivšoj Jugoslaviji, ali i po Europi. Organizirao je Susret harmonikaša u Puli, koji je prerastao u takmičenje učenika glazbenih škola koje i danas traje kao Međunarodni susret harmonikaša. Uspio je pridobiti naklonost mnogih suvremenih kompozitora, koji su skladali posebne kompozicije posvećene tom instrumentu. Među njima su bili na primjer Boris Papandopulo, Bjelinski, Zlatić, dva Lovranca - Kaplan i Vidošić, i još mnogi drugi. Zbog izvrsnog poznavanja instrumenta, bio je dugogodišnji član međunarodnog žirija Svjetskog trofeja harmonike, koji se svake

godine održava u drugoj državi.

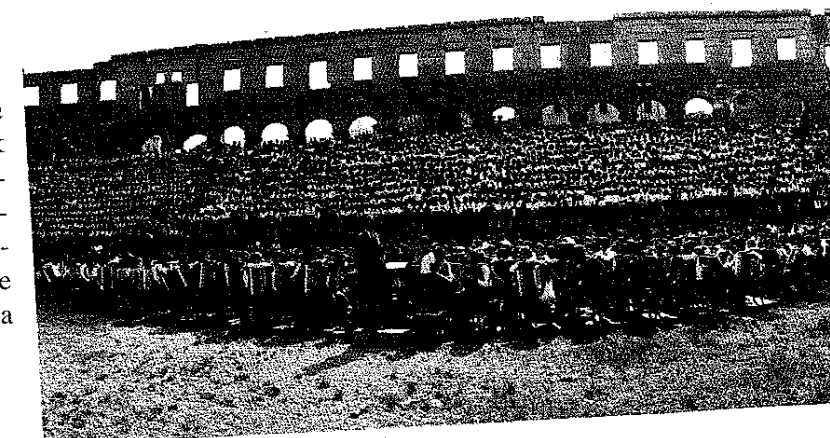
Svojim načinom rada stvorio je temelje i bio jedan od inicijatora da se upravo u Puli otvori visoka glazbena škola za harmoniku. Danas je to Studij klasične harmonike, u Odjelu za glazbu pri Sveučilištu Jurja Dobrile.

ZAUVIJEK U LOVRANU

Njegovo je veliko srce prerano prestalo kućati, 04. 06. 1983. godine, kada se zauvijek vratio u Lovran. Članovi orkestra kojeg je ostavio, na

prvom sastanku OKUD-a, samoinicijativno su predložili da orkestar nosi ime 'Stanko Mihović'. To je orkestar koji okuplja učenike i studente harmonike, ali i one koji se bave drugim profesijama, a svojim djelovanjem čuvaju sjećanje na vizionara koji je ipak ostvario svoj cilj.

Napisale: Čiči (Kristina Mihović) i Lili (Ljiljana Šverko)

Pretvorio Pulu u grad harmonike

Stanko Mihovilić je bio dugogodišnji dirigent harmonikaškog orkestra, a pored odgojnog, kulturnog i obrazovnog rada najviše je zaslužan za afirmaciju harmonike kao ravnopravne sa svim drugim glazbenim instrumentima

Na današnji dan, prije točno trideset godina umro je poznati harmonikaš i uvaženi glazbeni pedagog Stanko Mihovilić, a po njemu harmonikaški orkestar pulskog OKUD-a Istra nosi ime. Povod je to za prisjećanje na ovog glazbenog velikana koji je zadužio pulsku glazbenu scenu, a podacima i fotografijama pomogli su nam iz OKUD-a Istra.

Stanko (Šanto) Mihovilić (Lovran, 1. svibnja 1920. - Pula, 4. lipnja 1983.), već od rane mladosti učio je svirati klarinet i harmoniku kod privatnih učitelja u Opatiji i Rijeci. Početkom 1947. postaje član Vojnoga orkestra pomorske sjeverne komande Jadrana u Puli, i to najprije kao klarinetist i harmonikaš, a zatim kao voditelj manjih ansambala pri tadašnjem Domu JNA u Puli. Djeluje u orkestru Istarskoga narodnoga kazališta u Puli od 1953. do 1959. godine.

Kako su za Lovranski list prije tri godine napisale njegove kćerke, Kristina Mihovilić i Lji-

ljana Šverko "Lovranac Stanko Mihovilić Puli je nametnuo harmoniku kao klasični instrument, ali i kao instrument dostupan svima".

Promovirao klasičnu harmoniku

Pri Omladinskom kulturno-umjetničkom društvu Istra dolaskom Stanka Mihovilića 1959. godine započinje s radom i sekcija harmonikaša. Mihovilić je kroz OKUD promovirao harmoniku kao klasičan instrument jer su taj instrument dotad smatrali narodnim. Bio je dugogodišnji dirigent harmonikaškog orkestra koji je pored odgojnog, kulturnog i obrazovnog rada najviše zaslužan za afirmaciju harmonike kao ravnopravnog instrumenta sa svim drugim glazbenim instrumentima.

U OKUD-u Istra bio je nastavnik i glazbeni voditelj, a od 1971. do 1977. ravnatelj Osnovne glazbene škole u toj ustanovi. Stanko Mihovilić bio je jedan od pokretača i dugogodišnji aktivist i organizator Međunarodnih susreta har-

Stanko Mihovilić

monikaša za soliste, komorne sastave i orkestre.

Godine 1964. prva generacija harmonikaša upisala je srednju glazbenu školu Ivana Matetića Ronjgova u Puli (a tu generaciju su zvali "Stankovi učenici").

Neki od njegovih učenika i danas rade u glazbenoj školi i među najuspješnijim su harmonikaškim pedagogima u Hrvatskoj i šire.

Važno je naglasiti da 1964. Stanko Mihovilić pokreće Su-

sret harmonikaša u Puli, danas ugledno međunarodno harmonikaško natjecanje koje svake godine dovodi harmonikašku elitu iz cijeloga svijeta u Pulu. Prošle godine Susret harmonikaša je imao svoje 38. izdanje. Na početku se susret odvijao svake godine, pa onda u jednom razdoblju bienalno, a od 2007. godine ponovno se održava svake godine.

Za velike stvaralačke rezultate, uspjehe u muziciranju harmonikom kao i pedagoškim

Popravljao harmonike

Njegov otac Santo imao je radionicu u kojoj je nekada gradio triještinke, a zatim samo popravljao harmonike. Tu bi Stanko uskočio kada je god to bilo potrebno. Još kao dijete često je s ocem svirao po plesovima i zabavama da bi popravili kućni budžet.

Koza none Pepice

Koliko je bio predan poslu i stvaralaštvu, svjedoči i jedna epizoda iz njegove bogate karijere. Za potrebe predstave "Esmeralda" pulskog INK-a, otišao je u Lovran posuditi kozu od none Pepice!

Mihovilić je nakon osnovne škole završio trgovačku, a zanat drogerista izučio je u Lovranu. Njegov radni staž započinje 1934. godine u drogeriji gospodina Curta u Matuljima, no čitavo je vrijeme nastavio svirati u opatijskim i lovranskim kavanama.

radom s mladim naraštajima Stanku Mihoviliću je u znak zahvalnosti, uz domaća i svjetska priznanja, dodijeljena i Nagrada grada Pule 1969. godine.

Napisao je mnoge priručnike i aranžmane za harmoniku (Jakov Gotovac, "Simfonijsko kolo"; B. Smetana, "Vltava"; Slavko Zlatić, "Istarski ples" i dr.), pridonio harmonikaškoj literaturi i širenju kulture sviranja na tom glazbalu.

Bio je dugogodišnji voditelj i dirigent harmonikaškog orke-

stra OKUD-a Istra sve do smrti 1983. Nakon njegove smrti harmonikaški orkestar ponosno nosi njegovo ime i tijekom godina njeguje tradiciju kojom se nastavlja visoki doseg orkestralnog harmonikaškog muziciranja.

Bogata pedagoška djelatnost

Prije 20 godina, 1993. otvoren je studij klasične harmonike u Puli, jedini u Hrvatskoj. Otvaranje studija harmonike u Puli rezultat je duge i bogate harmonikaške tradicije koju je u Puli započeo graditi upravo Stanko Mihovilić, a vrlo uspješno nastavili su je razvijati njegovi učenici, koji su naposljetku svojim dugogodišnjim zalaganjem uspjeli realizirati i tu viziju pokojnog Stanka.

Zbog izvrsnog poznavanja harmonike, kako su rekle njegove kćeri Kristina i Ljiljana "bio je dugogodišnji član međunarodnog žirija Svjetskog trofeja harmonike, koji se svake godine održava u drugoj državi. Svojim načinom rada stvorio je temelje i bio jedan od inicijatora da se upravo u Puli otvori visoka glazbena škola za harmoniku. Danas je to Studij klasične harmonike, u Odjelu za glazbu pri Sveučilištu Jurja Dobrile."

Priredila V. BEGIĆ

vama došla, jer je grad
kao električna centrala tog časa pro
radila.

Leposava ima jasnog mira koga
kao svaka majka bezgranično vo
li. Zato nije bilo ništa iznenađujuće
kada je, na molbu da nam izrazi
svoju želju za Noću gostiju, rekla
"Prije svega, želim da mi svi bude
odraz i da ljepa napreduje. Osim
tega – nastavila je – želja mi je
da tokom iluče gostije bude što ma
nje kvarova na centrali kao i kod
ostalih preplamka i da u našem ko
lektivu i dalje bude ovo ljepo dru
štvo i tarumjeranje koje sada
izvodi naša politika.

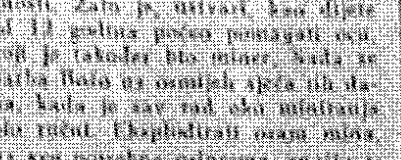
To smo joj i mi potvrdili.
R. M.

kojeim čovjek koji ga je živo
na. Vrijedi moliti i rezultati.
To su samo vanjske manifestacije
ovih koji su uvijek pod udarom
pofa i fotografiskog objektivu. O
na što je toplija ljudske čine
je protkan svim uspjesi, nekako
je nedostupne reportira, jer su
to ljudi u sličnosti s tim stajali
i brige a izvjeću amatori svojom
svakodnevnom duhovitošću, kao i
preizvostaje brodova i motora
i zato će ovaj Ivan Cukun zapita
ti: "Pa što treba izvesti napre
a brova, stambenije, restorane, sta
novu, hotela za samce... kad je
to razvija normalno? Ali sami ras
palažimo s našim novcem i bri
nemo se da ga što korijnije u
trošimo."

Vrijedan muzičar i učitelj

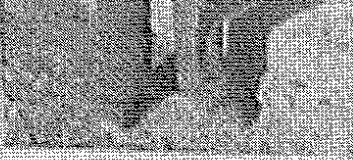
Rodi u propagandnom odjelu
starijeg narodnog kazališta. Vri
jedan i manje stibbenik rekote
on u opravi za njega. Na ze
no, međutim, da vam ga pred
stavimovakvog. Postoji djelatnost
e kojoj je u Puli daleko pozna
i kod starijih, a još i više kod
mladih. Stanka je vrstan muzičar
popularni rukovodilac sekcije
harmonikala Rodničkog kulturna
mističkog društva. Njegova
djelatnost se ne svodi na fami
lijarne jasnog orkestra, koji će sa
se davati koncerta i pobirati
sluša slušalica. On je preuzeo
svoju ulogu da u okviru sekcije
obzira mlada ljude i djecu, koji
su sklonosti za muziku i žele
učiti da sviraju amiliani instru
ment – harmoniku. Svako po po
se sa svojim pomoćnicima Cri
stijevićem, Francijem i, u poslje
nje vrijeme, Hrušćkom on st
vara i uporna radi sa mladi
ma, koji – reklo bi se – jedva
svaku sa sobom istak instru
ment, kao i starijim članovima
učiti statinu učanika ima ih ka
ko su navršili tek sedam godina,
pored njih više su i oni – s
kavima. Ipak je to jedan kolak
i koji radi s puna valje, najviše

raznogam strpljivog i neumornog
Stanka.
Njegov životni put neposredno
je vezan za muziku. Još kao ma
lišan, uprova onakov kakvih ima
dosta u svom društvu, i on je sa
tolikom harmonikom, na biciklu,
odložio je kovrano u Opatju do
uču. Trebalo je zaradivati kruh po
je kao 14-godišnji dječak počeo
svirati na zaboravama i plavovima.
I pored toga neprestano je radio
na svoji usavršavanju. Kao vol
nik već je bio poznat kao dobar
muzičar pa je svirao u orkestru
radio stanica Cagliari.
Neposredno na završetku rata
na takmičenju harmonikala ama
tera u Napulju, u vrlo jakoj kon
kurenciji, osvojio je prva mjesto.
Polje mu je za rukom da se vrat
u rodni Lovran i odmah se uklu
či u kulturno prosvjetni rad.
Plod njegove djelatnosti bio je
harmonikalski zbor od 15 članova
i koncerti u Lovranu i Opatju.
Otkako je – kao vojni muzičar
– došao u Pulu pa da danas on
je stalno sa mladim harmonika
ma. Počeo je s malim zborom
a onda je njegovih članova bilo
sva više i više tako da današnja
sekcija djeluje izvika impozantno.

Ivan Sačić

ugrad bude računa, ališta. Kad
tako zna kolika je on vrsta
provera obredovni kamere. Pa
je kao 16-godišnji mladić u
klu, a onda ga je zadržao
krabom na vođu na memo
lari već i na Dabrovcu. Kao
za njega predstavljao elan
hoz koga nije mogao da za
avaj život. Jer, kako su s
protumačiti činjenicu da je
biv, tako u parizii, ni sad
misliti Dudača, on ne raz
komentolom, tuga mu je o
Njegova ostvorenost se dugo
vija na vrednim završ i tv
i akata nis. Na kraju Kocur
ni bar razloga, da on je on
pravio sve svake. Svuda ga
trebalo ostu roditu, moga
vidjeti zbori Sačić. Kakav
primjer pobravnosti u radu
i dok sam bio mladić, a
je postlovača, nastojao se
lino pokazem kako se
puno on. U posljednje s

Na stoga nastupima primječa
ni su i mladi harmonikali iz Pu
le ispred kojih je stalno skromni i
poštivovali Stanka Mihavilje. Za
li mu je da u narodnoj gode
ni formira dva solidna harmoni
kalka zbora, od mladih i odr
slih članova sekcije.

Stanka Mihavilje na žaku sviranja

1958.

ORKESTRI

